

Og alligevel er dette ikke det værste. I de Tilfælde, jeg her har fremdraget, vidste Statsrevisorerne dog, hvad de skulle spørge om, men der er nogle Tilfælde, hvor de ikke havde nogen Formodning om, at der er noget at undersøge og derfor ikke kunne stille Spørgsmaalene. En Gang imellem komme saadanne Eksempler frem. Jeg skal berøre blot et Par. Jeg skal saaledes nævne, at man i Halvfjerdserne i Ministeriet paa egenmægtig Maade traf nogle økonomiske Forandringer ved Konsulatsforholdet i Ny York. Statsrevisionen vidste ikke noget om det, og den administrative Revision havde ikke henledet Opmærksomheden derpaa. Saa gik Tiden til midt i Firserne, da Statsrevisionen paa rent tilfældig Maade fik dette at vide. I Anledning af et Spørgsmaal, der stilledes, svarede Ministeriet, at man havde ganske vist egenmægtig truffet den Foranstaltning i 1870—71, men da det ikke var blevet paatalt af Statsrevisionen (som vel at mærke ikke vidste noget af den), troede man ikke, at man havde noget at indvende imod den og var derfor vedbleven at holde Uregelmæssigheden i Gang. Der se De, hvor ringe Værdi det har, at Statsrevisionen kan stille Spørgsmaal; den kan selvfølgelig ikke spørge om andet, end hvad den ved, der er Grund til at spørge om. Jeg skal endvidere henvise til en Sag, der nu forleden Dag er afgjort her ved Tillægsbevillingslovens Vedtagelse. Man havde i Udenrigsministeriet gjort Forsøg paa at skabe Selvbevilling deroppe, idet man havde tillagt nogle underordnede Funktionærer større Beløb, end de efter Lønningsloven vare berettigede til at oppebære. Der var heller ingen, der vidste noget om det. Da det blev opdaget, svarede man nu for et Par Aar siden, at det var saadan en gammel Mand, han var nu noget over 60 Aar og havde nu i 25 Aar haft dette Lønningstillæg; der ganske vist ikke var vedtaget af Rigsdagen, og saa fandt man, det var Synd at berøve ham det. Jeg fik da Udenrigsministeren til at gaa den Vej at søge det bevilget paa Tillægsbevillingsloven, hvilket er sket i Aar; men atter her er der et Vidnesbyrd om, hvor uhyre lidt værdifuld Statsrevisoratets Undersøgelser ofte ere af den simple Grund at den administrative Administration ikke henleder Opmærksomheden paa det, som burde komme frem til Drøftelse over for Bevillingsmyndighederne. Alene de Punkter, jeg her har fremdraget, maa vise Utilstrækkeligheden af den nuværende Statsrevisions Ordning; thi det er jo klart, at

hvis Revisionen ikke var administrativ, hvis det ikke var Ministeriets underordnede Embedsmænd, der foretog Revisionen, men Revisionen ved direkte Adgang til vedkommende Regnskabsprotokoller og Regnskabsafregninger var forpligtet til at fremdrage de Ting, der vare at fremdrage — det behøver jo ikke at være i nogen som helst ilde Hensigt — saa vilde det være mere betryggende for Bevillingsmyndighederne, og en saadan Forpligtelse kan ikke komme frem, medmindre Bevillingsmyndighederne besætte de overordnede Embeder i Landets Revisions- og Decisionsdepartement. Men som et andet Vidnesbyrd om, hvor uheldig og i alt Fald utilfredsstillende den nuværende Revisionsordning er, vil jeg fremdrage den Vaklen, der er i Rigsdagens Afgørelser af de Vedtegninger, med hvilke Statsrevisorerne forsyne deres Betænkninger. Jeg har tidligere været inde paa dette og skal, for ikke at gentage det, henvise til Folketingstidenden for 1896—97, Sp. 4759—60. Jeg har der vist, hvorledes Landstinget Aar efter Aar modsiges sig selv med sine Afgørelser og uregelmæssige Regnskabstilfælde, som ere aldeles ensartede. Altsaa en Regnskabsoverskridelse eller Regnskabsuregelmæssighed bliver det ene Aar ganske bestemt paatalt af Landstinget, og det næste Aar finder man, at Ministeren er fuldstændig i sin Ret, uden at det lykkes at paavise nogen som helst Grund til, at Landstingets Vejledning for Administrationen i den Henseende er vaklende. Den daværende Ordfører for Højrepartiet i Folketingets Statsrevisionsudvalg anerkendte, at der ikke havde uddannet sig nogen Landstingspraksis i Afgørelser af Statsrevisoratets Vedtegninger i de vedkommende Betænkninger, og han mente, det var af politiske Grunde, men det er en Grund, som, regnskabsmæssig set, ikke er synderlig værdifuld. Mindretallet, det tidligere Medlem for Københavns 4de Valgkreds, sagde saaledes, at i Tiden før Provisorierne, altsaa før 1885 tog Landstinget meget mildt paa Ministerierne og underkendte meget ofte Statsrevisorerens Vedtegninger; men da saa Provisorietiden kom, og det ikke var Højres Ønske at skabe Ministervælde, toge vi skarpt paa Ministrene og sluttede os til Statsrevisorerne. Det er en Teori. Jeg har hørt Højreteorier, der vare daarligere end den, men den er ikke tilfredsstillende, naar man ser Sagen fra et revisionsmæssigt Standpunkt, og ved Siden af denne Vaklen i den Vejledning, Tingets Afgørelse kan give Revisionen, staar der en tilsva-